

[Hagen Hagensen.]

ger, hr. Gudme gjorde herom. Som det også fremgår af bemærkningerne i betænkningen ad lovforslag nr. 19 er det et forhold, man godt kunne ønske virkelig blev taget op til overvejelse rundt omkring hos det offentlige, hvor man efter min mening netop skal sørge for, at der sker ligelig fyldestgørelse af offentlige krav og private krav. Jeg kan forstå vanskeligheden ved at lave afdragsordninger, hvor det er regelmæssige ydelser: skatter og afgifter, der forfalder, men jeg ser ikke, at man ikke også skulle kunne have en fredningsperiode for offentlige krav; hvor der er tale om ældre restancer af den ene og den anden art, synes jeg faktisk, at privat gæld må kunne komme på linje hermed.

Jeg skal blot i øvrigt sige, at vi ikke kan gå ind for de ændringsforslag, der er stillet navnlig fra fremskridtspartiets side. Jeg er ked af, at det ikke er lykkedes på de fleste af ændringsforslagenes område at få fremskridtspartiet med ind i den brede opbakning af lovforslaget, der har været, og det siger jeg, fordi jeg ikke kan se, at der for en række af ændringsforslagenes vedkommende er tale om større afvigelser fra det, vi andre er nået frem til ud fra et gensidigt imødekommelsesprincip. At der så er enkelte ting, som fremskridtspartiet har taget med — det har hr. Gudme gjort en del ud af — som ikke bør være med i loven, skal jeg også blot nævne, og så skal jeg i øvrigt afstå fra at gennemgå hele udvalgsbehandlingen, som hr. Tange gjorde det, hvor fristende det måske kunne være at gøre det endnu en gang. Den har været grundig og langvarig, og det er ikke mindst hr. Tange, der har været årsag dertil, men det skal jeg lade ligge ved denne lejlighed.

Vi vil stemme for de af justitsministeren stillede ændringsforslag og stemme imod de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag, ligesom vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 19, stillet af SF og DKP, idet vi mener, at der er taget tilstrækkeligt hensyn til spørgsmål i forbindelse med udsættelsesforretninger på anden vis.

Hanne Reintoft (DKP):

Allerede ved første behandling af disse sager understregede vi meget klart, at vi egentlig ikke syntes, lovforslagene indeholdt nogen problemløsning. Vi pegede på, at

problemerne måtte løses ved ændringer i købelov og afbetalingslov, og de meget rystende tal, vi har fået fra landets antal af fogedsager, dokumenterer vel også ganske klart, at man ikke løser disse sager gennem en udpantningslovgivning, men kun gennem en helt anden forretningsmoral, helt andre tilbudsformer, kort sagt en ændret lovgivning på en lang række andre punkter.

Havde vi end ved første behandling en vag sympati for noget i lovforslaget, fordi også vores jurister vurderede det sådan, at det faktisk på enkelte punkter indeholdt debitorforbedringer, må vi sige, at den sympati er svundet ind til ingenting, for det er jo kreditorsiden, der er blevet styrket, og man kunne også høre på fru Nathalie Linds uendelige taknemlighed over for justitsministeren, at de borgerlige synspunkter virkelig var blevet godtaget, og det må selvfølgelig få os til at afstå fra medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Jeg undrede mig lidt over hr. Ejler Kochs meget smukke bemærkning om, at nu skulle socialminister og finansminister forhandle om en lempelig administration af denne lovgivning. Der foreligger jo et reelt ændringsforslag fra SF og DKP, der ganske klart løser nogle af de sociale hensyn, der burde tages i en sådan lov. Der ligger faktisk det helt elementære og banale krav, at statsmagten er forpligtet til at bringe sine lovgivninger i overensstemmelse med hinanden. Når vi det ene øjeblik vedtager en sanktion, er det vel rimeligt at sikre os, at samfundets forpligtelser også kommer til at gå i opfyldelse, og til hr. Hagen Hagensen kan jeg sige, at de ikke går i opfyldelse for øjeblikket; det er en falsk trøst, der kun duer i en folketingsaal. Det var vel ikke for meget, at man endnu en gang understregede, at man mente, ens sociale lovgivning havde en vis værdi, selv om jeg såmænd godt ved, at den ikke virker i praksis; det viser, hvor meget hyckleri der er i hele den sag.

Lovforslag nr. 19 kan vi heller ikke medvirke til, da det slet ikke er vores opfattelse, som det har været fremme i udvalget, at skattemyndighederne udpanter og inddriver skatten på en rimelig måde. Det gør de måske nok over for visse samfundsgrupper — det kan man se af de mægtige summer, der må afskrives, når arbejdsgiverne ikke har indbetalt kildeskat — men klapjagten